

de la Beira, prop del riu *Vouga* (Silveira, *RLus.* xv, 150), la zona on s'ha trobat les inscripcions sorotàptiques.

En conclusió: descartada ja del tot la via *A*, quedant *B*, *C* i *D*, amb arguments impressionants a favor de totes tres, si bé contra *B* i *C* hi ha objeccions serioses; molt concretes i sòlides contra *B*, i serioses també les de *C*, contra *B* hi ha també la limitada extensió del mot *rigat*, el seu caràcter secundari i la discutible existència d'una variant *-atz* en nombre singular. En fi com que *D* té el gran avantatge de partir d'un ètimon ben documentat, no combinat ni gens hipotètic, no dubtem ja a decidir-nos per aquesta darrera etimologia.

APÈNDIX a la temptativa (*B*): sobre *Rigat* i variants. L'origen em sembla ser un encreuament de *regata rega*, *regadiu*, amb *regaç* i la *i* de *riu*. Es tracta de noms principalment de Cerdanya: *Rigat de Llo* (cita d'Alart), puja la carretera al Coll del *Rigat* cap al Pla de la Perxa (Brousse, *Cerdagne Fr.*, 82), amunt hi ha la pda. *Els Rigats* (te. Planès, xxiii, 133.21). Sengles partides *El Rigat* a Eina i Osseja (xxiii, 43.21, 31.24); a Dorres *Els Rigats* (xxiii, 96.22). Però en forma més conservadora, el Torrent de *řagát mayá*, que baixa d'entre el Bac del mateix nom, i més al N. el Roc de Querbenet (xxiii, 13.22).

Quant a un *Rigat* dels anys 1108-09, afluent de la Valira, que llegim en el *Cartulari* de Tavèrnoles (1109. 25), ja no sabem si era verament *Ri-* o *Re-* perquè està en baix llatí (i els escribes llatinitzaven en *i* moltes *e*). La derivació de *regata* amb *-t-* (de *-TT-*): es veu clara en *Rigatells*, te. Vià (xxiii, 118.6, 117.14); car això té un eco en una comarca ben llunyana, alta Ribagorça, ermita de *řigatěl*, te. Sant Orenç (Terrado): on la *-g-* és secundària perquè aquest ja consta com *Riateillum* en un doc. de fi S. x (p. p. Abadal, que ja he comentat en l'art. *Re-/Ri-* fluvial, supra). Quant a un cognom *Rigat* (p. ex. a St. Salvador de Toló, *BABL* xvi, 297, i altres llocs) separem-ho del tot, car això és més probable que vingui del NP germ. *Rigard* (RIGARD).

Total: les dades d'aquest apèndix no atenen gens el gravíssim escrípol que posàvem a la fi de la via (*B*).

Rigat, V. *Rigardà* *Rigo*, Son ~, V. *Xorrigo* a vol. I, 198 El predi de *Xorrigo* ja consta el 1453 en Quadrado, *Forenses* (p. 258). Romeu *Rigo* era síndic de Santanyí l'a. 1451 (Quadrado, *o. c.*, p. 340)

RIGODERO

Nom d'un paratge de la Vall d'Aran (*E.T.C.* I, 151. 2), en el terme de Vilamòs (*PVArGc.* 231(b), pron. *řigudéru*, amb *e* tancada: per tant serà un cas del sufix adjectival *-dē*, *-déra* (-TÖRIU, -TÖRIA) (*PVArGc.*, p. 229, § 132), si bé amb la *-o* pre-gascona (*PVArGc.*, p. 15) que alhora és prova d'un NL de gran antiguitat.

Per raons fonètiques i leximòrfiques és ben difícil que sigui un derivat de *ROBUR* 'roure' (*ROBRETUM* amb violents canvis metatètics etc.), però que sigui un compost de *riu* també s'hi oposa el sufix *-dero*.

Aquest duu a deriv. de *arreigà* 'arrencar', *ERADICARE*, suposant que vingué de **Arreigadero* 'lloc artigat o subjecte a arrencades de bosc', d'acord amb les grans bosquíes que cobreixen el vast i obac terme de Vilamòs; si bé a la major part de la vall es diu *arringà* per 'arrencar', es diu *arreigà* (sovint reduït a *arrigà*) a la baixa vall d'Aran i a Comenge i a quasi tot el domini gascó (*PVArGc.*, 292b), de *ERADICARE*, que ha donat oc. ant. *arrazigar*, fr. *arracher*; i a la influència de *arr(e)igà* es deu el canvi de *arrancar* en l'*arringà* de la major part de la Vall; en l'intensiu *desarraigà* hi ha *-aigà*, no *-ingà* a Pujols, i a Vilamòs mateix *desarraissà* junt amb *arringà*.

Resta l'escrípol de la *-o-* medial. Si és cert, com crec, que es tracta d'un barranquet, hi intervindria la contaminació de (*arri*)(*e*)u 'xaragall' (*PVArGc.*, 292b), d'on **Riugadero*, assimilat en *ři(u)gudero*. Car és sabut que en aranès la inicial *arr-* està en fort retrocés (quasi desaparició) en profit de *r-*.

RIGOLF, Puig ~

Pron. pud. *řigólř*. És el nom que els pescadors de Badalona donen al que ara en diuen Turó del Pollo, que ells prenen com senya des de mar (Casac. 1923).

ETIM. Sens dubte NP germànic, ¿potser RIGWULF? Però en aquests rodals féu important paper un antic senyor *Radulfus* (Mas, *NHBna.* iv, 209), que fa donació del castell de Montgat al monestir de St. Cugat del Vallès, l'a. 1006 (*Cart.* St. Cugat II, 53, § 407.5); refrendat l'any 1007.

Vindrà, doncs, més aviat d'aquest NP, passant per **Reolf*, *Riolf*, *Rigolf*.

RIGOLISA

Llogaret, quasi suburbi, de Puigcerdà, 2 k. al NE. de la vila, arran del límit entre els Estats.

PRON.: *řagulizə*, oït a Puigcerdà i a dos pobles veïns, 1934 (VIII, 46).

MENC. ANT. 948: «villa que dicitur *Eragolisa*» (doc. suspecte, Abadal, *Eixalada*, 175, però potser només antedatat); 958: *Heiragolisa*, una Adelildis el dona a Cuixà (Abadal, *o. c.*, 72-73); 968: *Aragolizam* (var. *-isam*) (Abadal, ib., 198); 985: «*Aragolisam*, eccl. Sti. Jacobi» (*MarcaH.*, c. 935.37); 1011: «villa *Eragolisa*» (*MarcaH.*, 980.40); 1100: «Castellano --- Sti. Jacobi de *Aragolisa*, Sti. Jacobi de Tartera ---» (Colle. Moreau xxxvii, 231).

Des del S. XII és amb *R-*. 1102: *Regolisa* cit. amb *Enveig* (SerraV., *Pinós Mtpl.* III, 157); S. XII, en cat., «N'Arsen d'Urg. --- qí tot eccl. de Tartera --- B. *Araculisa* qui fa eccl. in Monte Cerdan, a força del bisbe» (PPujol, *Docs.* Vg. *Urg.*, 5.10), on la còpia proba-